

Základní škola T. G. Masaryka Poděbrady

Mgr. Marcela Vorlíčková

Marcela Vorlíčková, rozená Nykodýmová, se narodila roku 1960 v Pardubicích. Celý život tráví v Pardubicích či na Poděbradsku.

Paní Vorlíčková vyrůstala v dělnické rodině. Její otec byl truhlář, maminka pracovala v národním podniku Tesla Pardubice a bratr se vyučil potrubářem. Na prarodiče si pamatuje velmi málo, ví však, že její děda byl zraněn v 1. světové válce.

Z tehdejšího pohledu byla považována za velmi zlobivé dítě. Maminka, se kterou si velmi rozuměla, jí zemřela již ve dvanácti letech. Bratr v té době sloužil na vojně, odkud se už nikdy zpět domů nevrátil, založil si vlastní rodinu. Marcela Vorlíčková tedy po zbytek dětství vyrůstala jen s otcem, který byl na ni velmi přísný. Musela se starat o rodinu. Co nejvíce času trávila venku, na sportovních trénincích.

Na základní školu chodila v Pardubicích, dokončila ji roku 1975. Střední školu si vybrala, aby dokázala svému otci, že je tou nejlepší. Zvolila si Střední průmyslovou školu elektrotechnickou v Pardubicích, obor technika počítačů. Vzpomíná si, že jich v jedné třídě bylo třicet šest, z toho dvanáct dívek a dvacet čtyři chlapců. Studium na této škole zahrnovalo také praxe na soustruhu, programování a opravování počítačů.

Vyrůstala na sídlišti, kde si každý den s ostatními dětmi hráli, sportovali, a dokonce si smontovali vlastní kola, na kterých po sídlišti jezdili a závodili. Běhali, hráli hokej, fotbal... V sedmi letech se začala věnovat běhu na lyžích v oddílu Tesla Pardubice, do stejného oddílu chodil i její bratr. Každou sobotu a neděli trávili tedy na horách, kde trénovali. V šestém ročníku byla zařazena do plavecké třídy. Vyhrála 2. místo na Mistrovství ČR v orientačním běhu. Hrála stolní tenis (okresní

přebor). Běhala branné závody, které se běhaly s puškou, k výhrám takových závodů jí nejvíce pomáhala střelba. Kolem 14. roku se rozhodla pro sportovní střelbu, které se věnovala i během středoškolského studia.

Své schopnosti si zdokonalovala ve Sportovním střeleckém klubu Pardubice. Na tréninky chodila dvakrát týdně, v sobotu a neděli se konaly závody. Vyhrávala a začalo ji to bavit. V sedmnácti letech se jí povedl překonat československý rekord v dorostencích, který vydržel až do roku 2005. V osmnácti letech byla přijata do Střediska vrcholového sportu ÚV Svazarmu Praha, kam dojížděla z Pardubic, protože stále studovala. Po maturitě chtěla jít na Fakultu tělesné výchovy a sportu do Prahy. Tam ji však nevzali, protože její bývaly třídní učitel ze SŠ jí napsal negativní posudek. Na rok šla pracovat do Tesly. Mezi věkem 18-19 let

si získala další sportovní úspěchy a byla zařazena do přípravy na olympijské hry, které se měly konat roku 1980 v Moskvě. Stala se československou reprezentantkou. Do Moskvy r.1980 neodjela, protože Ústřední výbor Svazarmu, za který v té době střílela, rozhodl, že je příliš mladá na takovou soutěž. Tehdy jí bylo 20 let.

Roku 1984 se měla konat Olympiáda v LA. V roce 1983 byla ještě s dvěma kolegyněmi zařazena do přípravy na OH. Paní Vorlíčková měla obavy z bojkotování Olympijských her v Los Angeles socialistickými zeměmi, ujistili je však, že se na olympiádu jede. Trénovala každý den osm hodin. Nastal květen r. 1984, Ústřední výbor KSČ rozhodl, že se nikam nepojede. Na olympijské hry neodjela ani Jarmila Kratochvílová a spousta dalších velmi nadějných sportovců. Nezúčastnila se ani Olympijských her o čtyři roky později. V roce 1985 ukončila tedy svoji sportovní kariéru.

Díky zařazení do reprezentace začala studovat svoji vysněnou vysokou školu tělovýchovy a sportu v Praze. Sport jí kromě úspěchů a radosti přinášel benefity v podobě peněz, jídla, oblečení, ubytování, sportovních soustředění, lázní... Několikrát jí a její rodině nabízeli vstup do KSČ, ona však nikdy tuto nabídku nepřijala a tím se jí zavřela cesta na Mistrovství světa do Venezuely.

Při studiu na VŠ se rozhodla, že by chtěla předávat radost ze sportu dále dalším generacím a chtěla se stát učitelkou.

V roce 1968 byla Marcela Vorlíčková ještě dítě, srpnové léto trávila na skautském táboře. Večer před vpádem ruských vojsk do Československa měla složit svůj skautský slib, když najednou uslyšeli sirény museli odjet domů a ona zůstala navždy světluškou.

Roku 1989 již vychovávala dvouletého syna Michala. Neúčastnila se tedy ani 17. listopadu 1989.

Po VŠ zůstala pracovat v Praze na VŠ jako asistentka ve vědeckém ústavu, kde zkoumala jí velmi blízkou sportovní střelbu. Zaměstnaná byla také na Gymnázium Nad Štolou, kde se vyučovalo se zaměřením na atletiku a sportovní střelbu. Po narození syna a mateřské dovolené začala učit na Železničním učilišti v Nymburce, zde učila přibližně tři roky. Z Nymburka přešla na Základní školu T.G. Masaryka Poděbrady, kde učí třicet dva let.

Za své největší životní úspěchy považuje narození a výchovu syna. Odvahu jí v jejím životě vždy dodávala víra. Víra v dobro, lásku, dobrý svět, dobré a laskavé lidi. Mezi její současné koníčky patří literatura, jízda na kole, jízda na motorce, jízda na bruslích, jízda na lyžích.